

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 300

Femte Session.

94de Møde.

Torsdagen den 23de Februar.

(Forts.)

Sall (fortsat): Jeg troer, at dette i Virkeligheden vilde være en stor Krænkelse af den fuldkomne lovlige og velerhvervede Tilstand, hvori Kongeriget Danmark nu befinder sig. Jeg vil minde om, at i Martisdagene i 1848 udgik Hs. Majestæts Ord ligesaafuldt til Slesvigerne og Holstenerne som til de Danske. Hs. Majestæts Ord udgik endog til dem af Slesvigerne og Holstenerne, der kom herover i et meget tvetydigt Ord som slesvigholsteenske Deputerede. Hans Ord til dem lode endnu den 24de Marts saaledes: At det var hans alvorlige Ønske i oprigtig Samvirken med hans Kære og troe Underfaatter at udvikle Fred og Frihed i hans Lande. Kongen udtalte i Proclamationen til Slesvigerne af 27de Marts, at han derfor havde tilfagt og endnu tilfagde dem, at de skulde i Forening med Danmark og ved deres egen Medvirkning faae en fri, folkelig Forfatning. Dette Tilfagn blev givet og atter givet, og det samme Tilfagn blev givet til de Danske i en Proclamation af 28de Marts. Men det er jo dog et historisk Factum, at dette Tilfagn blev optaget paa forstjellig Maade. Vi kunne jo dog ikke udsette af Historien: at det blev optaget med en exempelløs tro Tilslutning fra det danske Folks Side og med et Oprør fra Hertugdømmernes Side. Man kan derfor heller ikke forlange, at vi skulle see bort fra de Institutioner, fra den hele politiske Tilstand, som var en Følge af denne forstjellige Maade at opfatte det Kgl. Tilfagn paa. Det er det, som jeg troer, at enhver — han være Dansk, Slesviger eller Holstener — som har Respect for Historiens

Udvikling, for hvad deri har faaet sin fuldkomne gyldige Begrundelse, maa indrømme, og derfor ogsaa indrømme, at der ikke kan være Tale om Krænkelse af nogen Ligeberettigelse, naar det danske Folk gjør Paastand paa, at det, inden det gjør et væsentligt Indsnit i den Forfatning, som blev en Følge af dets troe Tilslutning til Kongen i 1848, maa vide, hvorledes den nye Tilstand bliver. Men jeg vil ogsaa tillade mig at see hen til et andet Moment, som stærkt blev fremhævet ved bemeldte Leilighed, nemlig, at, om der endogsaa ikke var nogen Ligeberettigelse, saa maatte dog nødvendigviis en Forfatning, som den danske Rigsdag havde været bekendt med, uden at noget Egnende var Tilfældet for Hertugdømmernes Vedkommende, blive mødt af en saadan Utilfredshed i Hertugdømmerne, at det umuligt kunde ventes, at den vilde bære velsignelsesrige Frugter. Jeg vil med Hensyn til dette Punct ikke indskrænke mig alene til den almindelige Bemærkning, at det er umuligt at beregne, hvorledes den Tilfredshed eller den Utilfredshed, som den eventuelle Fællesforfatning vil fremfalde, saavel her som i Hertugdømmerne, vil blive. Jeg har for mit eget Vedkommende tidligere udtalt, at jeg ikke ventede, at den kunde være istand til at fremfalde stor Tilfredshed her i Danmark, undtagen maaskee en relativ, og altsaa tør jeg endnu mindre paatage mig at paastaae, at den skulde vække Tilfredshed i Hertugdømmerne. Der er imidlertid et Par Puncter, som jeg troer, at det i høi Grad er vigtigt at henvende Opmærksomheden paa, netop med Hensyn til denne Betænkelse. Der er nemlig to Spørgsmaal med Hensyn til den eventuelle Fællesforfatning, om hvilke man kunde sige, at der er en saa stærk Divergens, en saa bestemt Forskjel mellem Hertugdømmernes store Fleertals Anskuelse og det danske Folks Anskuelse, at man